

liaison welke zoude bestaan tusschen Simon en een vrouw uit burgerlijke kringen, waarbij dan tevens aan Simon het voornemen wordt toegeschreven om met die vrouw een huwelijk aan te gaan.

Het ligt waarlijk niet in mijn aard aan dergelijke on-dit's maar dadelijk met zooveel interesse het oor te leenen, al behoorden in dit geval mijne zegslieden niet tot de personen, welke ligtvaardig zulke gerugten verspreiden.

Dog de indrukken, welke ook Cécile en Aleid heden te uwent nopens die aangelegenheid kregen, vervullen mij, ik wil het U niet verheelen, met groote zorg en onrust.

Spreek toch openlijk met uw broeder, beste Jan, voor er iets onherstelbaars is gebeurd; wijs hem op het treurige voorbeeld van dien armen de Bouvigne die dezer dagen overleed — in ballingschap! — op de onvermijdelijke uitstooting uit onze kringen, den smaad waaraan hij zich zelf — en ook die vrouw — blootstelt.

Herinner hem toch aan zijn goeden vader, mijn besten onvergetelijken broeder, die terecht zoo trotsch was op zijn oud en nobel geslacht, dat door geen enkele mésalliance werd bevlakt en welk geslacht met Ulieden zal uitsterven, waarna de mogelijkheid op ontwijding van het wapen, voor goed zal zijn uitgesloten.

Ik kan U niet zeggen, hoezeer dit alles mij vervult; des nachts lig ik er uren van wakker, zinnend op middelen om dit onheil te voorkomen.

Dog wat kan ik, oude vrouw, doen; wat meer dan vermanend de vinger heffen en zoo dat niets vermag, mijn beide gevouwen handen smeekend omhoog rigten met de bede: Laat deze drinkbeker aan ons geslacht voorbijgaan!

Beste Jan, ik herhaal, bespreek dit alles toch met Simon; gij zijt de oudste en thans het hoofd der familie, naar U zal hij eerder luisteren, dan naar het gebazel van een oude vrouw als ik ben; ik acht het onmogelijk, dat gij mijne bekommernissen in deze niet zoudet deelen.

Schrijft me, of nog liever, komt mij eens spoedig vertellen of gijlieden en vooral mijn beste Simon de onrust vermoogt weg te nemen van mij, oude vrouw, die de laatste is van het geslacht, dat Ulieden zag opgroeien en die tot in haar laatste oogenblikken zal blijven, uw beider opregt liefhebbende tante

Aleid van Bruelis,

Douairière Reigersveld Vroonestein.

Reeds tijdens de lezing stiet Jan een paar grommende ongearticuleerde klanken uit; zijn lippen gingen hevig voor zijn bijna tandeloozen mond.